

De Stilte van Zevenwaal

De Stilte van Zevenwaal

Jacco Bezuijen

Schrijver: Jacco Bezuijen
Coverontwerp: Jacco Bezuijen (AI)
ISBN: 9789403855851
© 2026 Jacco Bezuijen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Dit is een werk van fictie. Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen en incidenten zijn ontsproten aan de fantasie van de auteur of worden fictief gebruikt. Elke overeenkomst met echte personen, levend of dood, of met werkelijke gebeurtenissen berust op toeval.

1 De Spiegelplas

Het is een kille, vochtige nacht, halverwege november 1989. De wereld lijkt stil te staan, gevangen in een grijze mist die opstijgt uit de sloten van de polder. Over het smalle, onverharde pad dat als een litteken door het riet naar de achterzijde van de Spiegelplas loopt, kruipt een donkerblauwe Volkswagen Transporter T3 van de Rijkspolitie. De koplampen snijden kegels van geel licht door de nevel, waarin motregen als fijn stof oplicht.

Achter het grote stuur zit Jack. Zijn handen omklemmen het koude kunststof met een vanzelfsprekende autoriteit. Hij voelt de trilling van de boxermotor achter in het busje door de zitting van zijn stoel trekken. Het is een vertrouwd ritme, een monotoon gezoem dat hem normaal gesproken rust geeft, maar vannacht klinkt het als een hartslag die net iets te snel gaat. Jack kijkt strak voor zich uit. De ruitenwissers zwoegen met een hypnotiserend *wies-was*-geluid over het glas, vechtend tegen het vocht dat de polder uitademt.

In zijn hoofd is het een chaos van ordelijke gedachten. Hij denkt aan het dorp dat een paar

kilometer achter hem ligt, slapend en onwetend. Hij denkt aan de verloedering die hij de laatste jaren ziet binnensluipen. De brutaliteit, het gebrek aan respect, de rotte plekken die ontstaan in het fruit dat hij gezworen heeft te beschermen. Wat ze hier doen, in deze godvergeten duisternis, is geen misdaad, houdt hij zichzelf voor. Het is noodzakelijk onderhoud. Zoals een chirurg een gezwel wegsnijdt om het lichaam te redden.

Naast hem zit Verweij. De geur van halfzware shag – Drum, halfzwaar – walmt van de man af en vult de kleine cabine. Jack ergert zich eraan. Het is een geur van zenuwen, van zwakte. Verweij frunnikt onrustig aan de zoom van zijn uniformjas, zijn nagels geel van nicotine. Hij durft niet opzij te kijken, bang om Jack in de ogen te zien, of bang voor wat er achterin ligt. "Rustig blijven, Henk," denkt Jack, zonder het hardop te zeggen. "Ademen. Je bent een dienaar van de wet, geen padvinder."

Achterin, op de kille metalen bankjes waar normaal gesproken dronkenlappen of vandalen hun roes uitslapen, heerst een

doodse stilte. Daar zitten Saskia, De Groot en Van Vliet. Ze zeggen niets. Hun ademhalingen vormen kleine wolkjes in de koude lucht van de laadruimte. Tussen hun zware dienstlaarzen in ligt het pakket. Het is groot en log, gewikkeld in een stug, donkergroen dekzeil dat ruikt naar rubber en oude aarde. Het touw snijdt in het plastic.

Jack laat de bus uitrollen. Het grind knarst luidruchtig onder de banden, een geluid dat direct wordt opgeslokt door de zware, kale bomenrijen die het water omzomen als wachters. Hij draait de sleutel in het contactslot om. De motor proest nog één keer na en zwijgt dan. De stilte die volgt is zwaar. Beklemmend. Alleen het tikken van de afkoelende uitlaat en het ruisen van de wind door het dode riet is hoorbaar. Binnen in de auto beslaat de voorruit langzaam door hun adem.

"Vooruit, geen getreuzel," bromt Verweij uiteindelijk. Zijn stem klinkt schor, te hard in de kleine ruimte. Hij opent zijn portier en de kille nachtlucht, bezwangerd met de geur van rottend blad en brak water, dringt de cabine binnen.

Jack stapt uit. Hij trekt zijn uniformjas recht – orde moet er zijn, altijd – en loopt naar de achterkant. De achterklep zwaait met een piepend geluid omhoog. Het licht van de binnenverlichting valt zwakjes op het groene zeil. "Pak aan," commandeert Jack zacht. Met z'n viereen tillen ze het pakket op. Het is onhandig zwaar; dood gewicht voelt altijd zwaarder dan levend gewicht, alsof de ziel die het lichaam verlaten heeft, plaats heeft gemaakt voor lood. Terwijl ze het uit de bus tillen, glijdt er iets uit een plooï van het zeil. Een arm zwaait slap naar beneden, een tenger polsje met een goedkoop, digitaal Casio-horloge eromheen. Saskia vloekt binnensmonds en duwt de arm ruw en onhandig terug onder het plastic. Jack voelt een vlag van minachting. *Amateurs*, denkt hij. *Zelfs in het opruimen zijn ze slordig.*

Ze lopen richting de houten steiger. Hun zware laarzen zakken weg in de modderige oever, het zuigende geluid is smerig. De mist hangt laag over het water van de Spiegelplas. Het is hier diep, een oud zandgat ontstaan tijdens de wederopbouw, waarvan de bodem volgens de lokale legendes onbereikbaar is.

Een perfect archief voor dingen die vergeten moeten worden.

Halverwege de steiger stoppen ze. De planken zijn glad van het mos en de regen. Jack kijkt naar het zwarte water. Het ziet eruit als inkt. "Op drie," fluistert hij. Ze zwaaien het pakket heen en weer. Eén. Twee. Bij drie laten ze los. De beweging is geïmproviseerd, zonder emotie, louter mechanisch. Het pakket maakt een korte boog door de lucht en raakt het water met een zware, doffe plons. Bubbels borrelen wild omhoog, het water kolkt even, en dan grijpt de zwaartekracht van de trottoirbanden in het zeil in. Langzaam maar onverbiddeijk, verdwijnt het groene pakket naar de diepte.

De kringen op het water worden snel weer gladgestreken door de gestage motregen. Binnen enkele seconden is er niets meer te zien. De plas zwijgt weer, medeplichtig als altijd.

"Dat is nummer drie," fluistert De Groot. Hij veegt zijn handen af aan zijn broek, alsof hij het vuil van de zonde van zich af kan poetsen. "Nog twee te gaan en het dorp is weer van ons," antwoordt Verweij. Zijn stem klinkt nu iets steviger, opgelucht dat de klus geklaard

is. Hij pakt zijn pakje shag, friemelt er een vloeitje uit, draait een sigaret en steekt deze op. De vlam van zijn Zippo verlicht heel even zijn grofporige gezicht. Hij blaast de rook tevreden uit richting het water, waar de rook zich vermengt met de mist.

Jack zegt niets. Hij kijkt alleen maar. Hij voelt geen opluchting, geen blijdschap. Hij voelt alleen de koude bevrediging van een taak die volbracht is. Hij is de tuinman die het onkruid wiedt. En morgen, denkt hij, terwijl hij zich omdraait naar de bus, morgen is de tuin weer een stukje schoner.

2. De Oude Vos

Samir El-Amrani zat in zijn leunstoel. Het huis was stil. Doodstil. Op de schoorsteenmantel tikte de klok. Het ritme was tergend langzaam. Tik. Tik. Tik. De wijzers stonden op half vier.

Buiten ranselde de regen tegen het raam. De wind floot zachtjes door de kier van de voordeur. Normaal sliep Samir om deze tijd. Hij was een man van regelmaat. Orde en discipline, dat had de BVD hem geleerd. Maar vannacht was er geen orde. Er was alleen een knagend gevoel in zijn maag.

Hij keek naar de lege bank tegenover hem. Daar zat Karim meestal. Met zijn studieboeken. Rechten. De jongen wilde advocaat worden. Hij geloofde in het systeem. In rechtvaardigheid. Samir wreef over zijn gezicht. Hij voelde de harde stoppels op zijn kin. Hij wist wel beter. Recht was buigbaar. Zeker hier in de polder. Samir stond op. Zijn gewrichten kraakten. Hij liep naar het raam en schoof de vitrage een

stukje opzij. De straat was verlaten. De verlichting weerspiegelde in de plassen op de stoep. Geen fiets. Geen schim van een jongen die zich haastte om droog thuis te komen. Niets.

Boven kraakte de vloer. Fatima. Ze was ook wakker. Natuurlijk was ze wakker. Moeders voelen het als er een stukje van hun hart ontbreekt. Ze bleef in bed liggen, hopen dat hij het niet zou merken. Hopen dat de deur zo open zou zwaaien. Dat Karim zou lachen om hun bezorgdheid. "Sorry pap, band lek." Of: "Het was gezellig, ik ben de tijd vergeten."

Maar Karim vergat de tijd nooit. Karim was geen straatschoffie. Hij hing niet rond bij de snackbar. Hij zocht geen ruzie. Hij was... correct. Bijna saai, voor een jongen van negentien.

Samir dacht aan de andere jongens. Hassan. Mo. Die kleine Rachid van de slager. Allemaal weg. "Terug naar Marokko," zei de politieagent achter de balie dan. Met zo'n vuile grijns. "Ze misten de zon, meneer El-

Amrani." Samir balde zijn vuisten. Zijn nagels groeven in zijn handpalmen. Ze logen. Hij rook het aan ze. Het was de geur van angst en arrogantie.

Hij liet het gordijn terugvallen. De kamer werd weer donker. Zijn instinct schreeuwde tegen hem. Het was het oude instinct. Van vroeger, uit het veldwerk. Het waarschuwingssignaal als een operatie fout ging. De stilte voor de klap.

Hij liep naar de gang. Hij pakte zijn regenjas van de kapstok. Hij kon niet meer zitten. Wachten was martelen. Hij griste de autosleutels van het kastje. Hij zou gaan zoeken. Langs de route van de bibliotheek. Langs de sportvelden. Zelfs langs het politiebureau, als het moest.

Hij opende de voordeur zachtjes. De koude nachtlucht sloeg in zijn gezicht. Het rook naar natte aarde en onheil. Samir stapte de drempel over. Hij wist het nog niet zeker, maar hij voelde het wel. De oorlog was begonnen. En ze hadden de verkeerde vader uitgekozen.

3. De Waarschuwing

Een week later. Samir staat in zijn voortuin en veegt de herfstbladeren van het paadje. De lucht is grijs en dreigend. Een politieauto rijdt stapvoets de Iepenlaan in en stopt precies voor zijn huis. Het raampje aan de passagierskant zakt langzaam naar beneden. Het is Verweij. Naast hem zit Jack, die met een strak gezicht voor zich uit blijft kijken.

"Meneer El-Amrani," zegt Verweij. Zijn stem is joviaal, maar zijn ogen staan koud. "We hoorden dat u gisteren bij de Spiegelplas was. Vissen?" Samir leunt op zijn bezem. "Wandelen," zegt hij rustig. "Frisse lucht is goed voor een mens." "Zeker, zeker," knikt Verweij. "Maar u moet oppassen daar. De oevers zijn verraderlijk. Voor je het weet glijd je uit en vindt niemand je meer terug. Dat zou toch zonde zijn, voor een man van uw leeftijd."

Jack draait zijn hoofd nu naar Samir. In zijn blik ligt geen waarschuwing, maar een belofte. "We doen ons best voor uw zoon,